

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 116/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R., a. s., M., zastúpenej advokátkou JUDr. D. G., M., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 249/2008 z 15. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti R., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2010 doručená sťažnosť spoločnosti R., a. s., M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného v

čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 249/2008 z 15. októbra 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v označenom odvolacom konaní krajského súdu v procesnom postavení žalovanej. Krajský súd rozhodoval na základe odvolania sťažovateľky proti rozsudku Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 Cb 260/2001-269 zo 7. apríla 2008, ktorým rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobkyni v 1. rade 87 823 Sk s prísl. a žalobkyni v 2. rade 87 823 Sk s prísl., vo veci uplatnených úrokov z omeškania tieto v časti zamietol a uložil sťažovateľke zaplatiť žalobkyni v 1. rade i žalobkyni v 2. rade trovy konania. Krajský súd rozsudkom z 15. októbra 2009 potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti a nepriznal žalobkyni v 1. rade a žalobkyni v 2. rade trovy odvolacieho konania.

Podľa sťažovateľky krajský súd jej napadnutým rozsudkom neposkytol súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a v dôsledku toho, že musela zaplatiť žalobkyniam všeobecnými súdmi priznanú výšku 80 % ročného príjmu spolu s 5-násobkom odmeny titulom ich odvolania z funkcie členov predstavenstva, bolo porušené aj jej základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Navyše súdne konanie vedené na krajskom súde sa podľa sťažovateľky neopodstatnene predĺžilo, z dôvodu ktorého bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Cob 249/2008 z 15. októbra 2009 porušil základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu, zruší rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 Cob 249/2008 z 15. októbra 2009 a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'účinenie v sume 11 000 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Cob 249/2008 z 15. októbra 2009.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok... Podľa ods. 2 predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom...

1. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Cob 249/2008 z 15. októbra 2009.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 380/06).

Sťažovateľka v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 18. februára 2010, namietala porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 19. decembra 2009. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už tvrdené porušovanie označených práv sťažovateľky netrvalo.

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť nemal ústavný súd dôvod spochybňovať (kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky), bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľka namietala, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Cob 249/2008 z 15. októbra 2009 bolo porušené jej základné právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, II. ÚS 289/08).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich náleзоch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu označeného rozsudku krajského súdu.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 Cob 249/2008 z 15. októbra 2009 okrem iného vyplýva:

«K procesnému postupu krajského súdu sa uvádza, že odvolanie žalovaného bolo prejednané bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. za aplikácie ust. § 156 ods. 1, 3 O. s. p. a uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob/249/2008-313 z 27. 7. 2009, keď došlo k oznámeniu miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia ústneho pojednávania na úradnej tabuli krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a súčasne boli účastníci upovedomení o termíne jeho vyhlásenia.

Z dôvodu, že vo veci nebolo nariadené pojednávanie, tak krajský súd mal za to, že nebol dôvod pre vyhoviecie procesného návrhu právnej zástupkyne žalovaného o odročenie termínu vyhlásenia rozsudku, naviac keď podľa obsahu spisového materiálu, uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob/249/2008-313 zo dňa 27. 7. 2009, ust. § 156 ods. 1, 3 O. s. p. v spojení s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. boli splnené všetky podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku dňa 15. 10. 2009.

Základom pre rozhodnutie krajského súdu bola aplikácia ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so správnosťou záverov prvostupňového súdu tak po skutkovej, ako aj právnej stránke dotýkajúcich sa napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu. ... K jednotlivým odvolacím dôvodom žalovaného na zvýraznenie správnosti záverov prvostupňového rozhodnutia v napadnutých výrokoch sa uvádza, že námietka nie riadneho zaučtovania odmien bola bez vplyvu k nárokom žalobkyň, pretože táto argumentácia žalovaného ako odvolateľa môže byť zhodnocovaná len z hľadiska účtovníctva, ale nedotýkala sa nárokov žalobkyň, pre ktoré boli určujúce podmienky dané manažérskymi zmluvami. Z uzavretých manažérskych zmlúv medzi právnym predchodcom žalobkyne v 1/ rade, žalobkyňou v 2/ rade a žalovaným bol aj odvolaciemu súdu zrejmý určitý čl. IV. označený ako „Odmeňovanie“, podľa ktorého v bode 2 bola dohoda, že výška odmeny, spôsob jej výplaty a ostatné náležitosti, sú určené v prílohe k tejto zmluve a výšku odmeny schvaľuje dozorná rada. Manažérske zmluvy zo dňa 1. 7. 1999 a uzavreté prílohy č. 1 k nim sú určitými, platnými právnymi úkonmi, ktoré za žalovaného ako obchodnú spoločnosť robili osoby oprávnené, uvedené v úvodnej časti manažérskych zmlúv. Z predmetných právnych úkonov, ich obsahových náležitostí bolo nepochybné uvedenie osôb, ktoré konajú za žalovaného R., a. s., M. Pokiaľ na konci manažérskych zmlúv a príloh č. 1 nebol opätovne uvedený žalovaný údajmi obchodného mena, právnej formy, sídla a mena podpisujúcich, nedotýkalo sa to právnej relevancie predmetných úkonov, keďže tieto je potrebné hodnotiť komplexne, v celosti ich obsahu a nielen niektorú ich časť, resp. len záver. V úvodnej časti týchto právnych úkonov bola identifikovaná zmluvná strana – žalovaný, a to obchodným menom, právnou formou, sídlom s uvedením mien a funkcií podpisujúcich, ktorí v závere manažérskych zmlúv a príloh č. 1 uskutočnili prejav vôle podpisom, a preto v kontexte celého znenia manažérskych zmlúv a príloh č. 1 bolo zrejmé, kto za žalovaného menovite vystupoval a robil prejav vôle.

Príloha č. 1 k manažérskej zmluve uzavretej tak s právnym predchodcom žalobkyne v 1/ rade, ako aj so žalobkyňou v 2/ rade pod bodom 2 určitým spôsobom vymedzovala výšku odmien, a to stanovením horného maximálneho limitu, ktorý môže byť dosiahnutý, a to 100 % všetkých odmien. Súčasne bola dohodnutá podmienka uvoľnenia odmien podľa rozhodnutia dozornej rady. K rozhodnutiu dozornej rady žalovaného došlo vo forme prijatého uznesenia 3/10 v zmysle listinného dôkazu – protokol č. 10 (č. l. 14, 15 spisu) zo 7. 4. 2000. Práve uznesenie č. 3/10 má charakter rozhodnutia dozornej rady žalovaného, keď sa uvádza „... dozorná rada spoločnosti súhlasí s vyplatením odmien členom predstavenstva za rok 1999 v zmysle manažérskych zmlúv vo výške 80 %.“ Nevyžadoval sa preto ďalší akt, lebo práve uznesenie č. 3/10 je tým rozhodnutím dozornej rady spoločnosti – žalovaného, na ktoré odkazovala príloha č. 1 k manažérskej zmluve, ktorá bola z 1. 7. 1999, predmetné uznesenie zo 7. 4. 2000. Výška odmien bola jasne stanovená podľa prílohy č. 1 k manažérskej zmluve horným maximálnym limitom 100 %, pričom konkrétnym a určitým spôsobom bola rozhodnutím dozornej rady žalovaného – uznesením č. 3/10 priznaná odmena, resp. odmeny členom predstavenstva za rok 1999 podľa manažérskych zmlúv vo výške 80 %. Keďže odvolací súd sa stotožňuje so spôsobom výpočtu konkrétnej výšky odmien žalobkyň, obsiahnutom v odôvodnení napadnutého rozsudku, na tento v celom rozsahu odkazuje a v dôvodoch tohto rozhodnutia sa predmetný výpočet už opätovne neuvádza. Podľa uznesenia č. 3/10 ako rozhodnutia dozornej rady žalovaného sa uvádza v akej výške „vo výške 80 %“ a komu „členom predstavenstva“ sa odmeny priznávajú, odkazuje sa na manažérske zmluvy, za aké obdobie odmeny budú vyplatené „za rok 1999,“ preto s takýmito obsahovými údajmi je uznesenie č. 3/10 určité.

Zo stanov žalovaného podľa čl. XIII. bod 12 písm. b/ vyplývalo, že dozorná rada schvaľuje na návrh predstavenstva zmluvné platy členov predstavenstva. To, že existoval návrh predstavenstva, potvrdzoval protokol č. 6 zo zasadnutia dozornej rady žalovaného konaného dňa 3. 9. 1999, v ktorom pod označením Ad4 sa uvádza, že bol predložený návrh týkajúci sa mesačných odmien za výkon funkcie členov predstavenstva. Krajský súd sa rovnako stotožňuje so záverom okresného súdu, podľa ktorého odmeny boli schválené na návrh predstavenstva žalovaného.

Z protokolu č. 10 zo 7. 4. 2000, a to o priebehu zasadnutia dozornej rady žalovaného vyplývalo doporučené schváliť ročnú účtovnú závierku za kalendárny rok 1999 so stratou

vo výške v tom čase 3 435 933,42 Sk. I napriek takémuto doporučeniu konštatovanej straty v rámci ročnej účtovnej závierky za kalendárny rok 1999, pokiaľ dozorná rada žalovaného schválila priznanie odmien, ku ktorému postupu dozorná rada mala žalovaným zverenú legitimitáciu, tak toto rozhodnutie dozornej rady žalovaného bolo akceptované aj v rámci vyvolaného súdneho konania. Krajský súd pri rozhodovaní dozornej rady žalovaného o schválení odmien členom predstavenstva nevidel rozpor s ust. § 265 Obchodného zákonníka s odkazom aj na výsluch svedka p. I. G. na pojednávaní pred okresným súdom dňa 15. 12. 2004, ktorý vo svojej výpovedi okrem iného uviedol, že „žalovaný bol roky v podstatne väčšej strate, ktorá sa eliminovala, resp. veľmi znížila a tak považovali za vhodné udeliť odmeny predstavenstvu, ktoré vykonalo dostatočné kroky k eliminovaniu straty.“ Ďalej svedok poukázal, že všetci členovia predstavenstva činnosť vykonávali mimo rámca pracovných povinností, a preto mal za to, že odmena bola odôvodnená. Podľa dôkazného stavu vykonaného pred súdom prvého stupňa, z ktorého vychádzal aj krajský súd (§ 213 ods. 1 O. s. p.), nebolo žalovaným preukázané, že by riadne členovia predstavenstva, a to právny predchodca žalobkyne v 1/ rade a žalobkyňa v 2/ rade nevykonávali svoje činnosti. Naopak svedok I. G. výpoveďou potvrdil, že svojou činnosťou výrazne eliminovali stratu spoločnosti.

Z uznesenia dozornej rady žalovaného č. 3/10 nevyplýnul konkrétny termín pre vyplatenie priznaných odmien, avšak z obsahu tohto uznesenia bolo zrejmé, že išlo o odmeny za kalendárny rok 1999. Takto vzniknutý peňažný záväzok na strane žalovaného mal byť splnený na podklade doručenej žaloby žalovanému ako kvalifikovanej výzvy, ako to vyhodnotil aj okresný súd a ak k tomu nedošlo, nastalo omeškanie žalovaného so splnením, za čo bol namiesto priznaný úrok z omeškania.

Za aplikácie ust. § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s vyššie uvedenými závermi krajského súdu zvýrazňujúcimi vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu v napadnutých výrokoch došlo k potvrdeniu rozsudku okresného súdu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia krajského súdu.»

V citovanej časti odôvodnenia označeného rozsudku krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho

záveru (čl. 46 a čl. 48 ústavy) nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo a právo sťažovateľky „*nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva*“ (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu). Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010